

Narození Páně

Rožnov, Střítež: 25.12.2016

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Jan 12, 44 – 50

Text: Jan 1, 1 – 14 *Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. Bylo tu pravé světlo, které osvícuje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*

Věřím, že jste prožili hezký štědrý večer. Dárky jsou rozbaleny a všude, alespoň u nás to tak bývá, se po zemi válí roztrhané balící papíry. Přiznám se, že někdy balím dárky i těsně před jejich rozdáváním. A říkám si, proč to vlastně dělám? Není to zbytečné? Proč musím ten dárek zabalit do drahého balícího papíru, když za chvíli se to zase rozbálí, obal potrhá a vyhodí? Proč dárky zabalujeme? Patrně proto, abychom tu radost správně načasovali a abychom zachovali to zvláštní napětí a radostné těšení. Hezky zabalený dárek je lákavější než nezabalený. Vzbuzuje totiž zvědavost. Vyvolává očekávání, že uvnitř je něco vzácného, co si zaslouží tak krásný obal. Obchodníci také dobře vědí, jak hrozně moc záleží na obalu. Protože obal prodává. Obal musí vypadat atraktivně. Dnes jsme v oblasti balící techniky došli tak daleko, že se často zdá, že na samotném obsahu už ani tolik nezáleží – záleží na „obalu“ – na způsobu, jakým se zboží prezentuje, nabízí a předává. I bídný obsah může jít na odbyt díky balení a naopak dobrý obsah bez dobrého balení zůstane často nepovšimnutý.

Kdysi nějaký vědec obhajoval myšlenku mezinárodních výměnných studijních pobytů. Když se ho ptali, proč je důležité posílat studenty do jiných zemí a naopak zvát do své země cizí studenty, odpověděl takto: Nejllepším způsobem, jak poslat nějakou myšlenku, je zabalit ji do člověka.

Bratři a sestry, přesně to se stalo o Vánocích. Bůh zabalil skutečnost své lásky do postavy svého Syna a takto byla odeslána na zem. A jistě je možno také povědět, že se tak otevřela možnost jakéhosi výměnného pobytu. Boží Syn přišel na zem k nám, abychom my mohli přijít zase k němu do jeho království. A tak jsme četli: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Evangelista Jan nám sděluje, že Bůh se rozhodl k nám poslat své slovo. Boží slovo má hluboký obsah a význam. A jeho „zabalení“ do těla Ježíše Krista to jen podtrhuje. I když ono „balení“ je pro mnohé podezřelé a ne příliš lákavé. Izaiáš říká rovnou – „byl tak nevzhledný, že jsme si ho nevážili“. Spatřit v chudém dítěti ve chlévě Božího syna, Boží tvořící zjevující i uzdravující Slovo, tomu bylo dost těžké uvěřit. Pán Bůh se ovšem tak rozhodl, že sebe sama – věčné Slovo – nechá zviditelnit právě tímto způsobem. Jistě i to má svůj význam. Znamená to, že Bůh se neštítí lidí – ani těch chudých, bídných, porušených a hříšných. Neštítí se vzít na sebe lidské tělo – to tělo, kterým filozofové často pohrdali, zbožní lidé jej potlačují a bezbožní ho zbožňují. Tam, kde se člověk s tělem pere, bojuje s jeho nedostatky a křehkostí, tam se Stvořitel nebe a země nebojí vzít na sebe to naše obyčejné chatrné lidské tělo a přijít takto k lidem. K lidem, kteří se sami k Bohu nemohou nijak dostat a mnohdy ani nechtějí. „Slovo se stalo tělem“ – to je Boží velkorysost a láska oblečená do lidského těla, Duch oblečený do hmoty, do našeho člověčenství, které ráčil vzít na sebe.

A evangelista Jan hned dodá: „...a přebývalo mezi námi“. Boží slovo se vždycky chtělo zabydlet mezi námi lidmi, tedy mít mezi námi své místo. Slovo se tedy stalo tělem, aby mohlo přebývat mezi námi a přinášet do života to, co potřebujeme. Jenže lidé ho buď ignorují, nebo dokonce různými způsoby vyhánějí ze svého obydlí, ze svého středu. Nemají pro něj místa pod svou střechou.

Bratři a sestry, vánoční příběh vtělení Božího Slova v dítěti v jeslích znamená: my lidé potřebujeme Boží slovo, potřebujeme, aby mezi námi přebývalo, potřebujeme se ho dotýkat, vidět ho. Znat jej. A proto se potřebujeme s ním někde nějak setkat. Tím bodem setkání s Božím slovem je Pán Ježíš Kristus. Kristus přebývajícím i dnes mezi námi skrze Písmo, skrze naši víru a skrze svého Ducha. Ten vtělený a lidem zvěstovaný Boží Syn je vstřícnou, poznatelnou a všem srozumitelnou osobou, která jako poslaná zpráva z nebe je čitelným Božím vzkazem pro nás lidi. V Ježíši se setkáváme s Božím tvůrčím Slovem. Se slovem o Boží lásce, se slovem o našem hříchu a jeho vážnosti a také o jeho odpuštění. Slovo se stalo tělem nejenom proto, aby mezi námi přebývalo, ale aby něco s námi provedlo, něco pro nás a v nás vykonalo. Vymysleli byste geniálnější způsob komunikace Boha s člověkem, ne-li ten, že Bůh se prostě stane jedním z nás, a své slovo nám nejen sdělí, ale rovnou předvede, abychom vůbec byli s to mu porozumět?

Vánoční scéna s dítětem v jeslích je jistě kouzelná. Ale ten krásný obal je potřeba rozbalit jako dárek. Každého dárce mrzí, jestli jeho dárek zůstane nepovšimnut. Jestli zůstane ležet pod stromčkem nerozbalený. Dárky balíme jenom proto, aby byly zase rozbaleny. Aby je obdarovaný přijal a radoval se z nich. Aby je rozbalil a dostal se k obsahu. A aby v něm dárek probudil radost, vděčnost a spokojenost. Ježíš je takovým darem, který vnáší do našeho života pravou radost a pokoj. Darem, který potěší, protože zjevuje dobrou vůli, kterou s námi nebeský Otec má. On chce, abychom se cítili jako milované Boží děti. Ale to nezakusíme, dokud Ježíše Krista nepřijmeme.

Evangelista Jan říká: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.“ Tady se odkrývá pozoruhodná skutečnost, že přijetím víry v Ježíše Krista do našeho života, se něco podstatného děje s námi samotnými. Něco nového se rodí i v nás. Kristus, Boží syn, se zrodí v našem nitru. A my skrze Krista najdeme v sobě sílu k životu. Objevíme v sobě zdroj síly a naděje. Ježíš říká: Kdo věří ve mne, `proud živé vody poplyne z jeho nitra´. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému. Za to se máme, bratři a sestry, modlit, to je ten Boží dar, zabalený v Betlémském dítěti. Dar, který máme rozbalit a přijmout. I svátost večere Páně zobrazuje toto přijímání Krista do našeho nitra. Totéž vyjadřuje i píseň, kterou budeme za chvíli zpívat a v níž prosíme Krista: „Zrod' se v duši, která žízní po tvém jménu, Ježíši, a náš život ať je písni, kterou lidé uslyší.

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, zrod' se v našem srdci jako dobrý Pán, který jediný má právo nám vládnout. Prosíme, dej, ať nás neovládají naše vášně a slabosti. Dej, ať nás neovládá strach ze zlého, strach z hrozby terorismu a válek. Dej, ať v tom všem věrně důvěřujeme tvé dobré vůli se světem. Otevírej nám oči pro zázraky všedního dne. Dej, ať chráníme život ve všech jeho podobách. Prosíme za chudé tohoto světa. I oni jsou ve tvé ruce a ty pro ně zamýšlíš dobro. Prosíme za nemocné. Dej, aby v tobě našli zdroj síly a naděje. Prosíme za opuštěné, aby ve tvé blízkosti našli svůj domov. Prosíme za umírající, aby se dovedli s dětskou důvěrou oddat tvému milosrdenství, sahajícímu až na věčnost. Prosíme, Pane, dej, ať náš pobled není potemnělý hrůzou a strachem, ale projasněný tvou radostí, nadějí a láskou. Prosíme, dej nám víru a proměň naše tvrdé a studené srdce ve zdroj hřejivé lásky. Za to prosíme ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.*